

Οι σκανταλιές του Γενάρη

Ο Γενάρης γεννήθηκε ένα κρύο πρωί στη χώρα του παππού του του Χρόνου, μια χώρα παραμυθένια κι αέρινη, που απλώνεται πάνω από τον αιθέρα και τυλίγει γύρω γύρω τη γη. Πατέρας του ήταν ο Χειμώνας και μητέρα του η Παγωνιά. Ο παππούς, μόλις άκουσε πως γεννήθηκε ο πρώτος του εγγονός, χάρηκε τόσο, που θαρρείς και ξανάνιωσε!

— Χαρούμενος κι ευτυχισμένος ο νέος χρόνος! εύχονταν οι άνθρωποι κάτω στη γη τη μέρα εκείνη.

Κι ο παππούς ήταν στ' αλήθεια τόσο χαρούμενος, που ένιωσε πραγματικά πως ξανάγινε Νέος Χρόνος, όταν ήρθε ο Γενάρης στον κόσμο.

«Τέτοιο εγγόνι που απόχτησα, πρέπει να το ασημώσω» σκέφτηκε.

Πήρε, λοιπόν, ασημί από το φεγγάρι, έφτιαξε μια μπάλα ασημένια και την πήγε στο νεογέννητο.

«Αχ, αυτοί οι παππούδες!» μουρμούρισε ο Χειμώνας. «Αυτοί χαλούν τα παιδιά, με τα πανάκριβα δώρα...».

Δεν είχε, ωστόσο, καιρό να καβγαδίσει με τον πατέρα του, γιατί το μωρό είχε βάλει τα κλάματα. Ήθελε να παίξει με την καινούρια του μπάλα και δεν του άρεσε διόλου στην κούνια από πάγο, που του είχε ετοιμάσει η μητέρα του. Τι να κάνει, λοιπόν, ο Χειμώνας; Το σήκωσε από την κούνια, το πήρε αγκαλιά κι άρχισε να κόβει βόλτες απάνω κάτω.

«Αχ, αυτοί οι πατεράδες!» κούνησε το κεφάλι της η Παγωνιά. «Αυτοί χαλούν τα παιδιά, που τα σηκώνουν αγκαλιά μόλις κλάψουν».

Δεν είχε, ωστόσο, καιρό να καβγαδίσει με το Χειμώνα, γιατί ήταν η ώρα που το μωρό έπρεπε να φάει. Πήγε, λοιπόν, να του ετοιμάσει ένα μπουκάλι γάλα, που είχε φέρει από το Γαλαξία.

Μόλις ήπια το γάλα του ο Γενάρης μεγάλωσε τόσο, που δε χωρούσε στην κούνια. Τότε η μαμά Παγωνιά τού έφτιαξε στη στιγμή ένα κρεβάτι κρυστάλλινο, μ' ένα στρωματάκι αφράτο από νιφάδες χιονιού.

«Αχ, αυτές οι μαμάδες!» αναστέναξε ο Χειμώνας. «Αυτές χαλούν τα παιδιά, με την πολλή περιποίηση».

Δεν είχε, ωστόσο, καιρό να καβγαδίσει με τη γυναίκα του, γιατί το παιδί μεγάλωνε γρήγορα κι έπρεπε να βρύνει νονό για να το βαφτίσει.

— Μικρό είν' ακόμα, είπε τη γνώμη του ο παππούς. Ας γίνει τουλάχιστον έξι ημερών, για να μην τρομάξει και κλαίει...

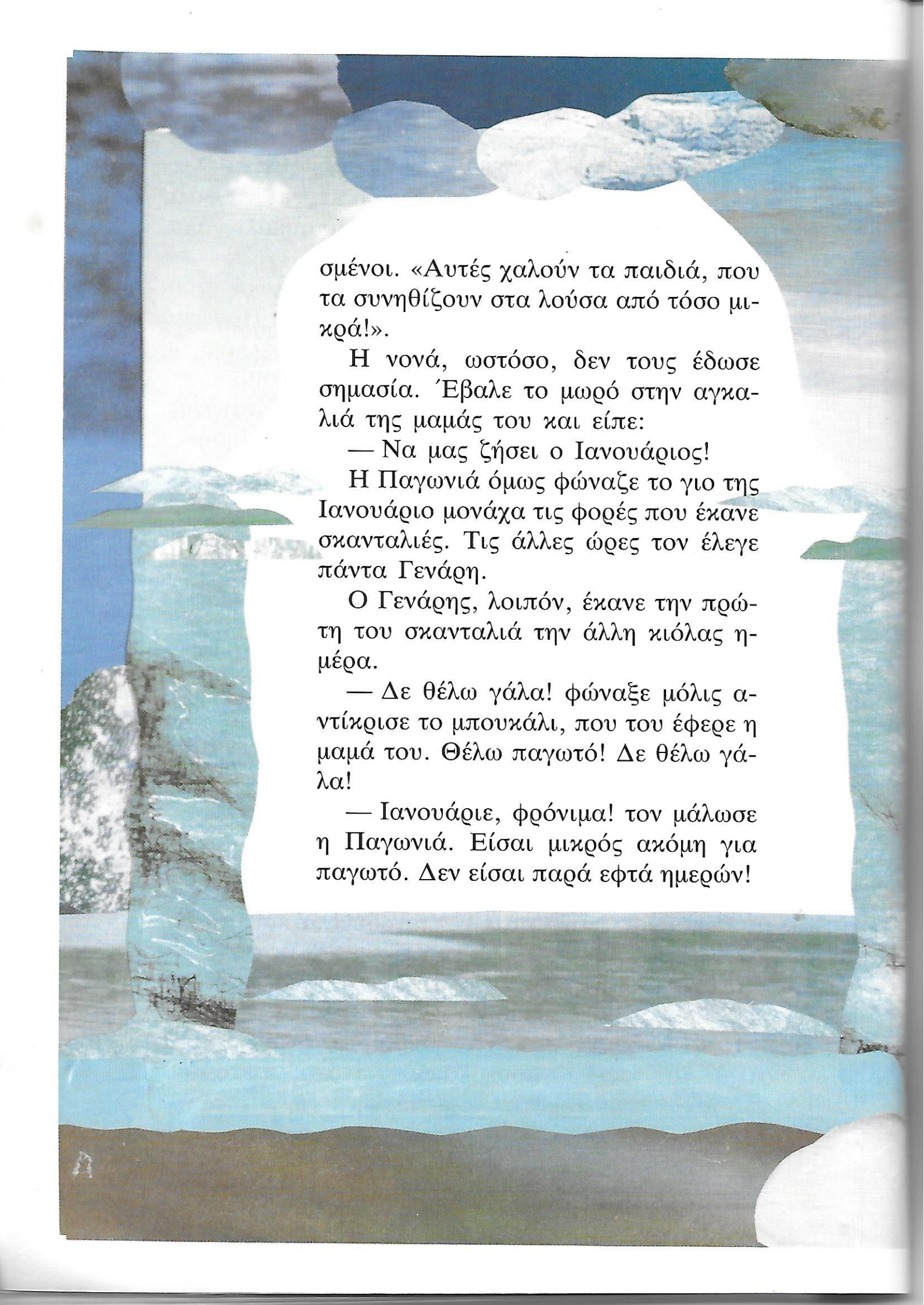
«Αχ, αυτοί οι παππούδες!» συλλογίστηκε η Παγωνιά. «Αυτοί χαλούν τα παιδιά, που τα βλέπουν όλο μικρά και θέλουν διαρκώς να τα προστατεύουν».

Δεν είπε όχι, ωστόσο, γιατί χρειαζόταν λίγες μέρες κι εκείνη να ράψει ένα καινούριο φουστάνι χιονάτο για τα βαφτίσια.

Έτσι το μωρό βαφτίστηκε όταν έγινε έξι ημερών, την ίδια μέρα που οι άνθρωποι κάτω στη γη γιόρταζαν τα Θεοφάνια. Νονά ήταν η Χιονοθύελλα και στα βαφτίσια είχαν έρθει όλοι οι συγγενείς και οι φίλοι του Χειμώνα και της Παγωνιάς. Πρώτοι πρώτοι το Κρούο, το Ξεροβόρι κι ο Παγετός.

Η νονά έβρεξε πρώτα το μωρό με χιονόνερο κι ύστερα του φόρεσε ρουχαλάκια χιονάτα, παπούτσια από πάγο και σκουφάκι από πάχνη.

«Αχ, αυτές οι νονές!» είπαν μεταξύ τους οι καλε-

σμένοι. «Αυτές χαλούν τα παιδιά, που τα συνηθίζουν στα λούσα από τόσο μικρά!».

Η νονά, ωστόσο, δεν τους έδωσε σημασία. Έβαλε το μωρό στην αγκαλιά της μαμάς του και είπε:

— Να μας ζήσει ο Ιανουάριος!

Η Παγωνιά όμως φώναζε το γιο της Ιανουάριο μονάχα τις φορές που έκανε σκανταλιές. Τις άλλες ώρες τον έλεγε πάντα Γενάρη.

Ο Γενάρης, λοιπόν, έκανε την πρώτη του σκανταλιά την άλλη κιόλας ημέρα.

— Δε θέλω γάλα! φώναξε μόλις αντίκρισε το μπουκάλι, που του έφερε η μαμά του. Θέλω παγωτό! Δε θέλω γάλα!

— Ιανουάριε, φρόνιμα! τον μάλωσε η Παγωνιά. Είσαι μικρός ακόμη για παγωτό. Δεν είσαι παρά επτά ημερών!

— Ένας μήνας επτά ημερών είναι κιόλας ένας μήνας που τρέχει, τσίριξε κείνος. Δε μ' ακούς που έμαθα και να μιλώ; Είμαι μεγάλος, σου λέω! Θέλω παγωτό, θέλω παγωτό, θέλω παγωτό!

Κι άρχισε να χοροπηδάει πάνω στο στρωματάκι με τις νιφάδες. Κι απ' το πολύ το χοροπηδητό τρύπησε το στρώμα, ξεχύθηκαν οι νιφάδες κι άρχισαν να πέφτουν στη γη...

— Ιανουάριε, σταμάτησε αμέσως! Ξεφώνισε η μαμά του. Θα μου γεμίσεις τον κόσμο χιόνια!

Ο Γενάρης όμως δε σταματούσε με τίποτα! Έτσι κι η Παγωνιά —τι να κάνει;— του έφερε από το ψυγείο της ένα χωνάκι με παγωτό, για να μην ασπρίσει ολότελα ο κόσμος από το χιόνι.

«Αχ, αυτές οι μαμάδες!» μουρμούρισε ο Χειμώνας. «Αυτές χαλούν τα παιδιά, γιατί τους κάνουν όλα τους τα χατίρια!».

Όταν τέλειωσε το πρώτο χωνάκι ο Γενάρης, έγλειψε τα χείλια του και φώναξε:

— Θέλω κι άλλο!

— Ιανουάριε, είσαι λαίμαργος! Θα χαλάσεις το στομάχι σου, προσπάθησε η Παγωνιά να τον λογικέψει.

— Θέλω κι άλλο! τσίριξε κείνος. Μεγαλώνω μέρα τη μέρα και χρειάζομαι φαγητό!

Αυτό το βρήκε πολύ λογικό η μαμά του. Κι επειδή όσα τρόφιμα είχε ήταν κατεψυγμένα και δε γινόταν να τα μαγειρέψει αμέσως, έφερε στο Γενάρη και δεύτερο παγωτό. Κι όταν το τέλειωσε, του έφερε τρίτο, κι ύστερα τέταρτο...

«Αχ, αυτές οι μαμάδες!» είπε με το νου του ο παππούς Χρόνος. «Αυτές χαλούν των παιδιών τα στομάχια, έτσι που βιάζονται να τα μεγαλώσουν και τα ταΐζουν ολημερίς».

Όμως η Παγωνιά δεν τον άκουσε, γιατί ο Γενάρης έκανε πολλή φασαρία.

— Θέλω άλλα δέκα! φώναζε και πηδούσε.

— Τρελάθηκες, Ιανουάριε; απελπίστηκε η μαμά του. Δεν μπορεί να μην έχεις χορτάσει με τόσα χωνάκια!

— Θέλω άλλα δέκα! Τι μαμά είς' εσύ που δε δίνεις φαγητό στο παιδί σου να μεγαλώσει, έβγαλε γλώσσα ο μικρός.

Τότε κι η Παγωνιά τού έφερε άλλα εκατό.

— Ορίστε! του λέει. Ορίστε, για να μην έχεις παράπονο. Και να δεις που δε θα μπορέσεις να φας ούτε δύο ακόμα.

Και, πραγματικά, έτσι έγινε. Όταν έφτασε ο Γενάρης στο έβδομο παγωτό, κατάλαβε πως δε γινόταν να φάει άλλο.

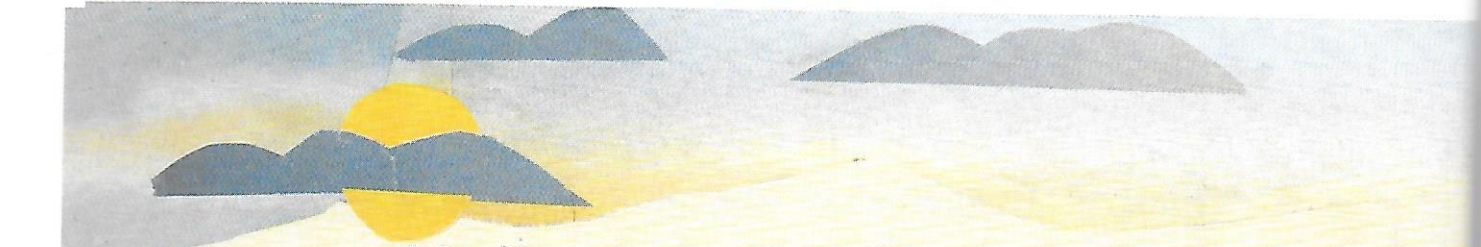
«Καλά το έλεγε η μαμά» είπε μέσα του. «Αν της πω τώρα πως δε θέλω άλλα, θα νευριάσει και θα μου πει “δε σου το 'λεγα εγώ;” Και τότε θα με πιάσουν εμένα τα νεύρα μου. Πρέπει να σκεφτώ κάτι άλλο».

Σκέφτηκε, λοιπόν, σκέφτηκε κάμποση ώρα, κι έκανε ακόμα μια σκανταλιά. Φώναξε στα κρυφά τον Άνεμο από το παράθυρο, του έδωσε τα παγωτά που δεν ήθελε, κι εκείνος τα φόρεσε στις κορφές των βουνών για σκουφάκια!

«Αχ, αυτές οι κακές συναναστροφές!» μουρμούρισε ο παππούς Χρόνος, που έφευγε εκείνη την ώρα και είδε τι έγινε. «Οι κακές συναναστροφές χαλούν τα παιδιά, που τα μαθαίνουν τέτοια θεότρελα πράγματα!».

Η Παγωνιά δεν είδε τη σκανταλιά του Γενάρη, κατάλαβε όμως πως κάτι θα είχε σκαρώσει ο γιος της για να κάθεται φρόνιμος.

— Τι έγινε, Ιανουάριε; ρώτησε. Μεγάλωσες τώρα που έφαγες εκατό παγωτά;

— Μεγάλωσα και πολύ μάλιστα, κορδώθηκε ο Γενάρης.

— Ωραία, λοιπόν, ετοιμάσου τότε να πας στο σχολείο.

— Μα... μα εγώ είμαι ακόμα μικρός για σχολείο, κλαψούρισε κείνος.

— Καλά σου λέει το παιδί, Παγωνιά μου, μπήκε στη μέση ο Χειμώνας. Μικρός είναι ακόμη. Άσε να γίνει οχτώ ημερών...

«Αχ, αυτοί οι πατεράδες!» είπε μέσ' απ' τα δόντια της η Παγωνιά. «Αυτοί τα χαλούν τα παιδιά, που μπαίνουν στη μέση και παίρνουν το μέρος τους».

Δεν είχε, ωστόσο, καιρό να καβγαδίσει με το Χειμώνα. Ο Γενάρης ήταν ακόμη παιδί, αυτό ήταν αλήθεια. Κι ένα παιδί, για να μεγαλώσει σωστά, πρέπει να τρώει μπόλικά φρούτα. Η Παγωνιά, όμως, δεν είχε ούτε μισό στο ψυγείο της. Έτσι, αποφάσισε να πάει να ζητήσει από την Άνοιξη, την κουνιάδα της.

«Τόσα και τόσα έχει του λόγου της» σκέφτηκε. «Δεν μπορεί, θα μου δώσει κι εμένα δυο τρία για το παιδί μου».

— Για πού ετοιμάζεσαι; παραξενεύτηκε ο Χειμώνας, όταν την είδε με το καλό της χιονάτο φουστάνι, που είχε ράψει για τα βαφτίσια.

— Πηγαίνω στην αδερφή σου επίσκεψη, είναι ανάγκη. Θα γυρίσω σε λίγες μέρες. Εσύ πρόσεχε το παιδί και μην ξεχάσεις να το στείλεις αύριο στο σχολείο.

Σαν έφυγε η Παγωνιά για την Άνοιξη, τριγύρω η πλάση ξεπάγωσε ολότελα. Ξημέρωσαν μέρες που έμοιαζαν ανοιξιάτικες, κι ένα θαλασσοπούλι, ξεγελασμένο, άρχισε να χτίζει στα βράχια φωλιά.

— Πώς το λένε αυτό το πουλί; ρώτησε τον πατέρα του ο Γενάρης, που χάζευε από το παράθυρο κάτω στη γη.

— Αλκυόνα, είπε βιαστικά ο Χειμόνας και πήγε να πλύνει τα πιάτα, να μαγειρέψει, να σκουπίσει και να συγυρίσει.

— Το βρήκα! συλλογίστηκε ο Γενάρης. Τις μέρες που δεν είναι δω η μαμά και κάνω ό,τι θέλω θα τις λέω Αλκυονίδες!

Εκείνες τις μέρες, πραγματικά, ο Χειμόνας είχε τόση δουλειά στο σπίτι, επειδή έλειπε η γυναίκα του, που άφησε δίχως κρύο τον κόσμο και δεν πρόσεχε και το γιο του καθόλου. Έτσι ο Γενάρης έκανε ένα σωρό σκανταλιές!

Το πρωί, αντί να πηγαίνει σχολείο, τριγυρούσε στους δρόμους κι έπαιζε κρυφτό με τις ηλιαχτίδες. Τ' απογεύματα, αντί να βοηθά τον πατέρα του στις δουλειές του σπιτιού, το 'σκαγε κι έπαιζε κυνηγητό με τα σύννεφα. Και το βράδυ, αντί να κοιμάται ήσυχα στο κρεβάτι του, έβγαινε πάλι έξω, έβρισκε το φίλο του τον Άνεμο κι έπαιζαν οι δυο τους ποδόσφαιρο με την ασημένια την μπάλα που είχε χαρίσει ο παππούς Χρόνος στο Γενάρη όταν γεννήθηκε.

Μια νύχτα, λοιπόν, έδιναν τέτοιες δυνατές κλοτσιές με τον Άνεμο, που στο τέλος η μπάλα η ασημένια πήγε ψηλά και καρφώθηκε στη μέση του Σκοτεινού Ουρανού.

— Ααααα! Σ' ευχαριστώ από καρδιάς, φώναξε κείνος ολόχαρος, θαρρώντας πως ο Γενάρης τού έστειλε την μπάλα για δώρο. Σ' ευχαριστώ πολύ για το καινούριο ασημένιο φεγγάρι. Πάνω που το παλιό μου είχε

ολότελα φαγωθεί και στενοχωριόμουν πού θα βρω άλλο, για να φωτίζω λίγο τη νύχτα.

Ο Γενάρης, που είχε πια κουραστεί από τα πολλά τρεχοβολητά κι ένιωθε τώρα τα βλέφαρά του να κλείνουν από τη νύστα, κοίταξε την μπάλα του στη νέα της θέση και του φάνηκε πολύ όμορφη.

«Τώρα θα τη βλέπει και θα τη θαυμάζει όλος ο κόσμος» είπε από μέσα του. «Καλά είν' εκεί ψηλά! Άλλωστε, μόλις πω στον παππού πως την έχασα, δίχως άλλο θα τρέξει αμέσως να μου αγοράσει καινούρια. Και για να μη λέει ο μπαμπάς κι η μαμά πως οι παππούδες χαλούν τα παιδιά με τα πανάκριβα δώρα, θα τον παρακαλέσω να μου ψωνίσει μια λαστιχένια. Εδώ που τα λέμε, οι μπάλες από ασήμι είναι άβολες και βαριές».

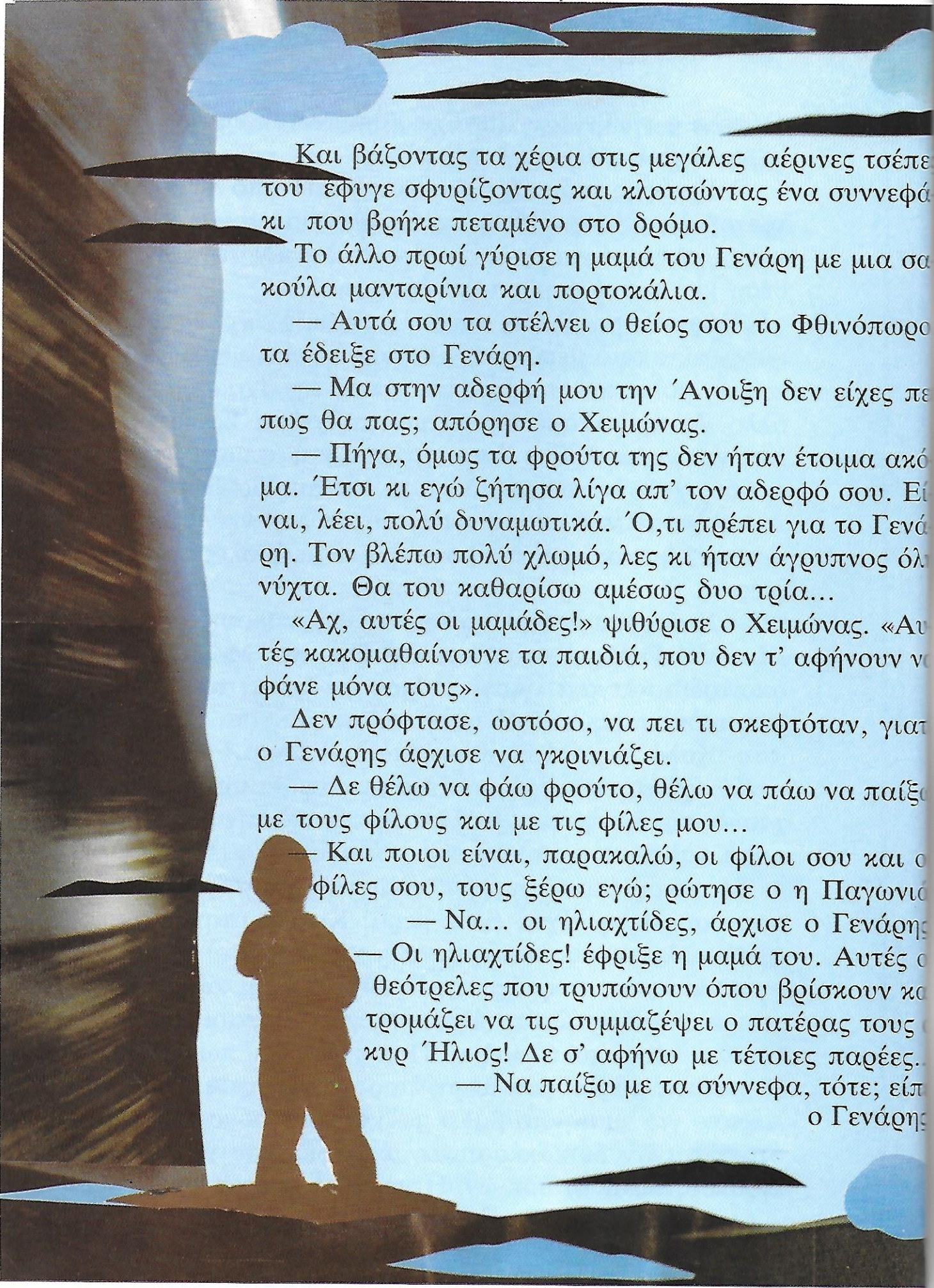
— Χαίρομαι που σ' αρέσει το δώρο μου, φώναξε λοιπόν ο Γενάρης στο Σκοτεινό Ουρανό. Μονάχα ξεσκόνισέ το λιγάκι, γιατί το κάναμε χάλια τόση ώρα που το κλοτσάμε.

— Καλά λες, αποκρίθηκε κείνος.

Κι αρπάζοντας γρήγορα ένα συννεφάκι αφράτο και χνουδωτό, έτριψε και γυάλισε την μπάλα την ασημένια καλά καλά.

Το γεναριάτικο φεγγάρι έλαμψε τότε τόσο πολύ, που θαρρείς η νύχτα έγινε μέρα! Κι όλα στην πλάση έφεξαν, λες και κάποιος τα είχε ασημώσει.

«Οουουου! ανησύχησε ο Άνεμος. «Τρελάθηκε σίγουρα ο φίλος μου ο Γενάρης, για να χαρίζει έτσι εύκολα τόσο πολύ ασήμι! Ποιος νομίζει πως είναι; Πήραν τα μυαλά του αέρα, μου φαίνεται. Ας φύγω, λοιπόν, για να μην τα βάλει μαζί μου ο Χρόνος και πει ότι έφταιγαν οι κακές συναναστροφές που χάλασε ο εγγονός του».

Και βάζοντας τα χέρια στις μεγάλες αέρινες τσέπε του έφυγε σφυρίζοντας και κλοτσώντας ένα συννεφάκι που βρήκε πεταμένο στο δρόμο.

Το άλλο πρωί γύρισε η μαμά του Γενάρη με μια σακούλα μανταρίνια και πορτοκάλια.

— Αυτά σου τα στέλνει ο θεός σου το Φθινόπωρο τα έδειξε στο Γενάρη.

— Μα στην αδερφή μου την Άνοιξη δεν είχες πώς θα πας; απόρησε ο Χειμώνας.

— Πήγα, όμως τα φρούτα της δεν ήταν έτοιμα ακόμα. Έτσι κι εγώ ζήτησα λίγα απ' τον αδερφό σου. Είναι, λέει, πολύ δυναμωτικά. Ό,τι πρέπει για το Γενάρη. Τον βλέπω πολύ χλωμό, λες κι ήταν άγρουπνος όλη νύχτα. Θα του καθαρίσω αμέσως δυο τρία...

«Αχ, αυτές οι μαμάδες!» ψιθύρισε ο Χειμώνας. «Αυτές κακομαθαίνουνε τα παιδιά, που δεν τ' αφήνουν να φάνε μόνα τους».

Δεν πρόφτασε, ωστόσο, να πει τι σκεφτόταν, γιατί ο Γενάρης άρχισε να γκρινιάζει.

— Δε θέλω να φάω φρούτο, θέλω να πάω να παίξω με τους φίλους και με τις φίλες μου...

— Και ποιοι είναι, παρακαλώ, οι φίλοι σου και οι φίλες σου, τους ξέρω εγώ; ρώτησε ο η Παγωνιά.

— Να... οι ηλιαχτίδες, άρχισε ο Γενάρης.

— Οι ηλιαχτίδες! έφριξε η μαμά του. Αυτές οι θεότρελες που τρυπώνουν όπου βρίσκουν και τρομάζει να τις συμμαζέψει ο πατέρας τους κυρ Ήλιος! Δε σ' αφήνω με τέτοιες παρέες.

— Να παίξω με τα σύννεφα, τότε; είπεν ο Γενάρης.

— Τα σύννεφα; ξεφώνισε η Παγωνιά. Αυτά τα κακομαθημένα που τρέχουν σαν παλαβά μέρα νύχτα και μόλις ξαπλώσουν βρέχουνε το κρεβάτι τους και μουσκεύουν τον κόσμο... Δε σ' αφήνω μ' αυτού του είδους τις συντροφιές.

— Τότε, να παίξω κυνηγητό με τον Άνεμο, ψιθύρισε ο Γενάρης απελπισμένος.

— Αυτό δα έλειπε! αγανάχτησε η Παγωνιά. Να σου ξεσηκώσει τα μυαλά να μην μπορούμε να σε συμμαζέψουμε. Δε θα πας πουθενά! Θα μείνεις στο σπίτι.

— Και με ποιον θα παίξω στο σπίτι; ξέσπασε ο Γενάρης. Μονάχος; Ούτ' ένα αδερφάκι δεν έχω...

— Καλά σου λέει! μπήκε πάλι στη μέση ο Χειμώνας. Αυτή τη φορά, ωστόσο, η Παγωνιά δε σκέφτηκε πως οι πατεράδες χαλούν τα παιδιά, που παίρνουν το μέρος τους. Στο μυαλό της είχε μια χαρούμενη σκέψη που δεν την άφηγε να θυμώσει.

— Καλά σου λέει το παιδί, ξανάπε ο Χειμώνας ξεθαρρεμένος. Ούτ' ένα αδερφάκι δεν έχει...

— Καλομελέτα κι έρχεται, χαμογέλασε κείνη.

— Τι εννοείς, δηλαδή; πετάχτηκε ο Γενάρης.

— Δηλαδή σε λίγες μέρες θα έχεις ένα αδερφάκι!

— Αλήθεια το λες, Παγωνιά μου; αγκάλιασε τρυφερά τη γυναίκα του ο Χειμώνας.

— Αλήθεια! Σου τ' ορκίζομαι στα παραμύθια!

— Γιούπιιι! Θα παίζω μαζί του κρυφτό και κυνηγητό! Πάω να το πω στον παππού — βρήκε ευκαιρία να βγει έξω ο Γενάρης.

— Αν είναι αγόρι, λέω να το πούμε Φλεβάρη, του βρήκε αμέσως και όνομα ο Χειμώνας.

— Όπως και να το πούμε, σίγουρα σε σένα θα μοιάζει, χρυσέ μου, του χαμογέλασε η Παγωνιά.

Και στην καρδιά του Χειμώνα άνθισε μια μυγδαλιά!